

## ВРАЖДА

Като се връщаше отъ града, Татаръ-Христо забеляза, че отпредъ на пжтя се бѣлѣе нѣщо. Приличаше да е бохча, изгубена отъ нѣкого. Веднага той спрѣ каруцата си, слѣзе и докато завързваше юздитѣ за климията, за да не мърдатъ конетѣ, мислѣше си:

— Колко съмъ искалъ да намѣря ей-тъй-е пари. Де късметъ де! Дано е парици... Дано сж множко...

Той тръгна съ широки крачки къмъ бохчата, но не бързаше. Искаше му се да се побави, да се порадва, че е пари, страхъ го бѣше пъкъ, че ако не е, ще му стане мъчно. Поогледа бохчата и я подигна: лека бѣше. Ако е пари, книжни сж, злато не е. Не можеше да се види какво има вътре, защото освенъ бохчата, имаше обвивка отъ вестникъ. Татаръ-Христо махна бохчата, разкъса съ прѣстъ вестника и какво излѣзе? — едно бомбе. И то не черно, а кафяво. Наистина ново бѣше, малко носено, но все пакъ бомбе и нищо повече.

Ядосанъ, Татаръ-Христо замахна да пухне бомбето въ земята, но се спрѣ. Онзи, който бѣше изгубилъ това бомбе, че го е турилъ въ